୨-୧୧-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କର ଶୃଙ୍ଗାର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ପବିତ୍ରତାର ଶୃଙ୍ଗାର ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉ□ମ ଅଟେ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ହୋଇଥିବ ?

ଉ□ର:- (୧) ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ପିତା ରୂପରେ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ରୂପରେ ମଧ ମନେ ପକାଇବେ। ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ପିତା ମନେ ପଡିଲେ ଶିକ୍ଷକ ଭୁଲି ହୋଇଯିବେ। ଯେତେବେଳେ ତିନିଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ଯାଇ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯାଇପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଆରମ୍ଭରୁ ପାର୍ଟ କରିପାରିବ। (୨) ସେମାନଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ମାୟାର ତୋଫାନ ହରାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି। ବାବା ପ୍ରଥମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି— ପିଲେ, ତୁମେମାନେ ଏକଥା ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ ଯେ ଆମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି। ସମସ୍ତେ ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛନ୍ତି, ଏକଥା ବାବା ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ। ତଥାପି ମଧ ବାବାଙ୍କର କ□ବ୍ୟ ହେଉଛି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା। ଏହା ହେଉଛି ଅର୍ଥ ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା। ଆମର ବାବା ବେହଦର ବାବା ମଧ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତା' ସହିତ ସତଗୁରୁ ମଧ ଅଟନ୍ତି ଯାହାକି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ। ବାବା ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଶୃଙ୍ଗାର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି। ସିଏ ଆମକୁ ପବିତ୍ରତାର ଶୃଙ୍ଗାର କରାଉଛନ୍ତି। ଅସରନ୍ତି ଧନ ମଧ ଦେଉଛନ୍ତି। ତେବେ ଧନ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାକୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯିବାର ଅଛି। ଏହା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ। ପିଲାମାନେ ଅବହେଳା କରି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି। ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଯେତିକି ଖୁସି ଲାଗିବା ଦରକାର ତାହା କମ ହୋଇଯାଉଛି। ଏଭଳି ପିତା ତ ଆଉ କେବେ ମିଳନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ। ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କର ଅଟୁ। ସିଏ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ଶିକ୍ଷକ ମଧ ହେଲେ। ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଅମରପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଏବେ ପାଠ ପଢୁଛୁ। ଏବେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ। ଏହିକଥାର ସ୍ମୃତି ପିଲାମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର। ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର। ଏହା ମଧ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଏବେ କଂସପୁରୀ ଆସୁରୀ ଦୁନିଆରେ ଅଛନ୍ତି। ଯଦିଓ କାହାକୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ଦ୍ୱାରା କେହି କୃଷ୍ଣପୁରୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ରାଜଧାନୀକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ। ତାଙ୍କ ରାଜଧାନୀକୁ ସେତେବେଳେ ଯାଇପାରିବେ ଯେତେବେଳେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ତିନିଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଚାଲିବେ। ଏକଥା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି। ଆତ୍ମା ହିଁ କହୁଛି— ଆଜ୍ଞା ବାବା! ଆପଣ ତ ସତ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି। ଆପଣ ପିତା ହେବା ସହିତ ଶିକ୍ଷାଦାତା ଶିକ୍ଷକ ମଧ ଅଟନ୍ତି। ତେବେ ଆମକୁ ପରମଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି। ଲୌକିକ ପାଠ ମଧ ଆତ୍ମା ଶରୀର ମାଧମରେ ପଢିଥାଏ। କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପତିତ ଥିବା ସହିତ ଶରୀର ମଧ ପତିତ ଥାଏ। ଏବେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ନର୍କବାସୀ— ଏକଥା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ।

ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ଏବେ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ। ଏହା ତୁମର ରହିବା ସ୍ଥାନ ନୁହେଁ। ଏହା ହେଉଛି ରାବଣର ଦୁନିଆ। ତୁମ ଦୁନିଆରେ ତ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି। କଂଗ୍ରେସମାନେ ଏଭଳି ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଅନ୍ୟର ରାଜ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି। ପୂର୍ବରୁ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲେ ଏବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି। ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେମାନେ ନିଜ ରାଜ୍ୟକୁ ଯାଉଛୁ। ଆଗରୁ ଆମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ ନିଜ ରାଜ୍ୟ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲୁ। ଏହା ଭୁଲିଯାଇଥିଲୁ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ରାମରାଜ୍ୟରେ ଥିଲୁ। ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖରେ ଆସି ପଡିଛୁ। ପରର ରାଜ୍ୟରେ ତ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ। ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର। ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବା ଦରକାର। କିନ୍ତୁ ତିନିଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ। ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ପଢିପାରିବେ, ଜୀବଜନ୍ତୁ ତ ପଢିପାରିବେ ନାହିଁ। ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହା ମଧ ଜାଣିଛ ଯେ ସେଠାରେ କୌଣସି ଓକିଲାତି ପାଠ ପଢାଯାଏ ନାହିଁ। ବାବା ଏହିଠାରେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମାଲାମାଲ୍ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ

ତ ରାଜା ହେବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ଆଦି ହେବ କିନ୍ତୁ ତୁମ ପାଖରେ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଥିବ । ସେଠାରେ କ୍ଷତି ହେବାର ଆଶଙ୍କା ହିଁ ନାହିଁ, ଚୋରି ହେବାର ଡର ନାହିଁ । ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସିଛି ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ତଳକୁ ଖସିଛୁ । ବାବା କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଆମମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇନଥିବେ ତେବେ ମାୟା ହରାଇ ଦେବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଚାଲିଛନ୍ତି । ମାୟାର କେତେ ବଡ ତୋଫାନ ଲାଗୁଛି । ବହୁତ ପିଲାଙ୍କୁ ମାୟା ହରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେ ଏସବୁ ଦେଖିବ ଆଉ ଶୁଣିବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କର ଚିତ୍ର ଥା'ନ୍ତା ତେବେ ତୁମକୁ ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତେ— ଅମୁକ ଏତିକି ଦିନ ଆସିଲା, ବାବାଙ୍କର ହେଲା ପୁଣି ମାୟା ତାଙ୍କୁ ଖାଇଗଲା ମରିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟା ସହିତ ହାତ ମିଶାଇଲା । ଏଠାରେ ବ□ମାନ ଯଦି କେହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବ ତେବେ ସିଏ ଏହି ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଆସି ଜନ୍ମ ନେବ । ତୁମେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଲେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବେହଦ ଘରକୁ ଯିବ । ସେଠାରେ ବାବା, ମମ୍ମା, ପିଲାମାନେ ସବୁ ଅଛନ୍ତି ନା । ପରିବାର ଏହିଭଳି ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ କେବଳ ପିତା ଏବଂ ଭାଇ ଭାଇର ସମ୍ବନ୍ଧ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନଥାଏ । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ପିତାଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ଭାଇ-ଭଉଣୀର ସମ୍ବନ୍ଧ, ଏବଂ ଆହୁରି ଅନେକ ସମ୍ବନ୍ଧ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲିଛି । କାକା, ମାମୁଁ ଆଦି ଅନେକ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ତେଣୁ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତୁମେ ମନେ ପକାଉଛ ତେଣୁ ସେହି ହିସାବରେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟ ତୁମକୁ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ସର୍ବଦା ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠାଇବା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର କ□ବ୍ୟ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତା'ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି କରୁଥିବା ସାଧୁ-ସନ୍ଥମାନେ କେହି ବି ତୁମକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଚ୍ଛାଲିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିବୃ□ ମାର୍ଗର ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ରାଜଯୋଗ ହେଉଛି ପ୍ରବୃ□ମାର୍ଗର । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ୪ ଭୁଜାଧାରୀ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ପ୍ରବୃ□ ମାର୍ଗର ହେଲେ ନା । ଏଠାରେ ବାବା ଯାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ନାମ ରଖିଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ସରସ୍ୱତୀ । ଡ୍ରାମାରେ ନାଟକ ଦେଖ କିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ୬୦ ବର୍ଷ ପରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁ କରନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ୬୦ ବର୍ଷ ପରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଇଏ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ହୋଇଗଲେ । ଏବେ ତ ନିୟମ ସବୁ ବିଗିଡିଯାଇଛି । ଛୋଟ ପିଲାକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ କରିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଇଏ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଇଏ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ ନା । ଏମିତି ତ କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଦୁନିଆ ହିଁ ନାହିଁ । ତାକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ କୁହାଯାଏ । ସେଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିବାସ କରନ୍ତି । ଯଦି କହିବା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ନାହିଁ ତେବେ ପୁଣି ସନ୍ତାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବେ ।

ଏହି ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର କିପରି ପୁନରାବୃ□ ହେଉଛି ତାହା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ଇତିହାସ-ଚୈତନ୍ୟରେ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ, ଭୂଗୋଳ ଜଡ ବସ୍ତୁର ହୋଇଥାଏ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଆମେ କେତେ ସମୟ ରାଜ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଇତିହାସର ଗାୟନ କରାଯାଏ ଯାହାକୁ କାହାଣୀ କୁହାଯାଏ । ଭୂଗୋଳ ଦେଶର ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ଚୈତନ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲେ, ଜଡ ବସ୍ତୁ ତ ରାଜ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେତେ ସମୟ ଅମୁକର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟାନମାନେ ଭାରତରେ କେତେ ସମୟ ରାଜ୍ୟ କରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି— ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି । ଏଥିରେ କିଏ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲେ, କେତେ ସମୟ ରାଜ୍ୟ କରିଲେ—ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ଇତିହାସ କୁହାଯାଏ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ ଏବଂ ଶରୀର ହେଉଛି ଜଡ । ସମସ୍ତ ଖେଳ ହିଁ ଜଡ ଏବଂ ଚୈତନ୍ୟର ଅଟେ । ଗାୟନ କରାଯାଏ— ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ । ଜନଗଣନାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହିଁ ଗଣନା କରାଯାଏ । ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କର ତ କେହି ଗଣନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଖେଳ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କର ଅଟେ । ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ । ବାବା

ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସି ତୁମକୁ ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ବେହଦର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ । ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିବା କାରଣରୁ ତୁମେ କେତେ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଇଛ । ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ଯଦି ଦୁନିଆର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳକୁ ନ ଜାଣିଲ ତେବେ ସେହି ମନୁଷ୍ୟ କେଉଁ କାମର । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଶୁଣୁଛ । ଏହି ପାଠପଢା କେତେ ଭଲ, ଆମକୁ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ବାବା । ବାବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସହିତ ଯେଉଁମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ହେଲା ନା । ସେଠାରେ ଓକିଲାତି ଆଦି ତ କେହି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେବଳ ବିଦ୍ୟା ଲାଭ କରିଥା'ନ୍ତି । କୌଶଳ ନଶିଖିଲେ ଘର କିପରି ତିଆରି କରିବେ । ତେଣୁ ପରସ୍ପରକୁ କୌଶଳ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଏତେ ଘର କିଏ ତିଆରି କରିବେ । ଆପେ ଆପେ ତ ମହଲ ତିଆରି ହୋଇଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ ରହସ୍ୟ ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ରହୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ— ଯେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି— ଆମେ ଏତେ ସମୟ ରାଜ୍ୟ କରିଲେ ପୁଣି ଏତେ ସମୟ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ରହିଲେ । ଦୁନିଆବାଲାଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଜଣା ନାହିଁଯେ ଆମେ ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛୁ । କହୁଛନ୍ତି ନା ବାବା ଆମକୁ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କର । କଂଗ୍ରେସମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ଠାରୁ ନିଜକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଲେ । ଏବେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଈଶ୍ୱର ପିତା ଆମକୁ ଉଦ୍ଧାର କର । ତେବେ ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ନା । ସେମାନେ କେହି ବି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଏଭଳି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି, ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ରାମରାଜ୍ୟ ଦରକାର ତେବେ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କିଏ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ? ଭାବୁଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ପିତା ଉଦ୍ଧାର କରି ଆମର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ଭାରତବାସୀଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ହିଁ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ନା ଏତେ ଦୁଃଖ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ନା ଏତେ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସୁଖ ଲାଭ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତା' ସହିତ ଦୁଃଖୀ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ହିସାବ ରହିଛି ନା । ଦେଖ, ଏବେ କେତେ ଦୁଃଖ ରହିଛି ! ଯେଉଁମାନେ ଧାର୍ମିକ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ହେ ଈଶ୍ୱର ପିତା, ମୁକ୍ତିଦାତା କହି ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ହୃଦୟରୁ ଏହା କହୁଛ— ବାବା, ଆସି ଆମର ଦୁଃଖ ହରଣ କର ଆଉ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆର ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । ତୁମେ କହିବ ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିବା ଉଚିତ୍ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ କାହାଣୀ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ପ୍ରକୃତ କଥା କିଛି ବି ନାହିଁ । ଯେପରି ଅଟାରେ ଲୁଣର ମାତ୍ରା ଯେତିକି ସେତିକି ସତ୍ୟ ରହିଛି । ଚଣ୍ଡିକାଦେବୀଙ୍କ ମଧ୍ୟ ମେଳା ଲାଗେ । ତେବେ ଏବେ ଚଣ୍ଡିମାନଙ୍କର ମେଳା କାହିଁକି ଲାଗୁଛି ? ଚଣ୍ଡୀ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ? ବାବା ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଚଣ୍ଡାଳର ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ରହିଲାବାଲା ହିଁ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ରହି ଖାଇ, ପିଇ କିଛି ଦାନ କରି ପୁଣି କହନ୍ତି—ମୁଁ ଯାହା ଦେଇଛି ତାହା ମୋତେ ଫେରାଅ । ମୁଁ ଆଉ ମାନୁ ନାହିଁ..., ସଂଶୟ ଆସିଯାଉଛି, ତେବେ ସେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ ହେବେ । ଏଭଳି ଚଣ୍ଡିକାର ମଧ୍ୟ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ନା । କିଛି ସମୟ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେଲେ ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆସିଗଲେ । ଦୁନିଆରେ ଭକ୍ତ ତ କିଛି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ତ କାହାରି ପାଖରେ ନାହିଁ । ଚିତ୍ରବାଲା ଗୀତା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ପଇସା ରୋଜଗାର କରୁଛନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ତ ସମସ୍ତେ ଚିତ୍ର (ଶରୀର) ପ୍ରତି ସମସ୍ତେ ଆକର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କଳା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣା ଦେବତାମାନଙ୍କ ଚିତ୍ର କିଭଳି ହୋଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେମାନେ କେତେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଥିଲ । ପୁଣି କ'ଣ ହୋଇଗଲ । ସେଠାରେ କେହି ଅନ୍ଧ, ମୁକ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ପ୍ରାକୃତିକ ଶୋଭା ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ସବୁ ବୁଝାଇ ସାରିବା ପରେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା, ପିତା-ଶିକ୍ଷକ-ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ତିନି ରୂପକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତିନିଜଣଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପ□ ମିଳିବ । ପଛରେ ଆସିଲାବାଲା ତିନି ରୂପକୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପୁଣି ସେମାନେ ମୁକ୍ତିକୁ ଚାଲିଯିବେ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ସେସବୁ ହେଉଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କଥା । ବାକି ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଏସବୁ ହେଉଛି ମୂଳଲୋକର । ଏହାର ଆୟୁଷ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ

ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ତୁମେ କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇପାରିବ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ସେହିଁ ବେହଦର ବାବା ପରମ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ କେବେ ପରମାତ୍ମା ବା ସୁପ୍ରିମ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ପରମଆତ୍ମା ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଏ । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସମ୍ପି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଉତ୍ସ । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଉମ, ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ । ପଦ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ । ଇତିହାସ, ଭୂଗୋଳ ତୁରନ୍ତ ଜାଣିଯାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ଯଦି ଏଥିରେ ତୁମେ ହାରିଯାଉଛ ତେବେ ଜ୍ଞାନରେ ମଧ୍ୟ ହାରିଯାଉଛ । ଯୋଗରେ ହାରିଯିବା ପରେ ଛାଡି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି ଥିଲେ ସେହିପରି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ ହୀନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣିରୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡିଯାଏ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ମଧ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ କେତେକଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଆମେ କିଭଳି କ୍ରମାନୁସାରେ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ନା ! ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମାଙ୍କର ନିଶ୍ଚିତ ଅପାର ଖୁସି ରହିବ । ବାବା ପଚାରିଲେ— କାହାର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ରାଜକୁମାର ହେବି ? (ସମସ୍ତେ ହାତ ଉଠାଇଲେ) ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଖୁସି ରହୁଛି ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧିର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ବିଜୟମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବା ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜକୁମାର ହେବାବାଲା ଆତ୍ମା । ଏମିତି ଦିନ ମଧ୍ୟ ଆସିବ ଯାହାକି ବିଦେଶୀମାନେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଆବୁ ଆସିବେ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ଆଦି କରିବା ଛାଡିଦେବେ । ସେମାନେ ଭାରତର ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ସିଏ କିଏ ଯିଏ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଯାଇଥାଏ, ଯଦି କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ଏହା ହୋଇଥିବ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସଂଗ୍ରାହଳୟ ତିଆରି ହୋଇଯିବ । ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଏଭଳି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ସଦାସର୍ବଦା ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ । ୪-୫ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଭଡାରେ ଘର ନେଇ ଏହା ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଭାରତକୁ ସୁଖଧାମ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିବା ପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହୁ ଯେ ସ୍ୱୟଂ ବାବା ଆମର ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛନ୍ତି, ସେ ଆମକୁ ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେମାନେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଅମରପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ ।

(୨) ବିଜୟ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥି ହେବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଦୈବୀଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହା କିଛି ଦେଇ ଦେଇଛ, ତା'କୁ ଫେରାଇ ନେବାର ସଂକଳ୍ପ କେବେ ବି ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ନିଜର ପଦକୁ ହରାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ବିଘ୍ନଗୁଡିକୁ ମନୋରଞ୍ଜନକାରୀ ଖେଳ ମନେ କରି ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବା ନିର୍ବିଘ୍ନ, ବିଜୟୀ ହୁଅ ।

ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ବିଘ୍ନ ଆସିବା ଭଲ କଥା କିନ୍ତୁ ବିଘ୍ନ ତୁମକୁ ପରାଜିତ କରିଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବିଘ୍ନ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଜବୁତ୍ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ବିଘ୍ନରେ ବିଚଳିତ ହେବା ପରିବେ ସେଗୁଡିକୁ ମନୋରଞ୍ଜନର ଖେଳ ମନେ କରି ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଅ, ତେବେ କୁହାଯିବ ନିର୍ବିଘ୍ନ ବିଜୟୀ । ଯେବେକି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କର ସଙ୍ଗ ମିଳିଛି ତେବେ ବିଚଳିତ ହେବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ଏବଂ ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହ ତେବେ ନିର୍ବିଘ୍ନ ରହିପାରିବ । ଯେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ଖାଲି ରହିଥାଏ ସେତେବେଳେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ବା ମାୟା ଆସିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହ ତେବେ ମାୟା ନିଜର ରାସ୍ତା ବଦଳାଇ ଦେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସୁଖର ଖାତାକୁ ଜମା କରିବା ପାଇଁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୂର୍ବକ ହୃଦୟର ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦିଅ ।